Trình duyệt của bạn đã tắt chức năng hỗ trợ JavaScript. (3)

Truyện Tiền Thân Đức Phật (Túc Sinh Truyện)

Trình duyệt của bạn đã tắt chức năng hỗ trợ JavaScript.

Website chỉ làm việc khi bạn bật nó trở lại.

Để tham khảo cách bật JavaScript, hãy click chuột vào đây !

Trang nhất • Giới thiệu • Tin Tức

» Tin phật sự Đà Lạt - Lâm Đồng
» Ban trị sự Phật giáo Tp Đà Lạt
» Địa chỉ các chùa Đà Lạt
» Phật học
» Thư viện
» Thông báo
» Chương trình hoạt động
» Lời Phật dạy
• ĐẠI TẠNG KINH VIỆT NAM

» TẠNG KINH PALI » TẠNG KINH HÁN TẠNG

• Thư viện

» Nhạc thiền » Thơ thiền » Tranh thiền

• Lịch sử

» LỊCH SỬ PHẬT THÍCH CA » Lịch Sử Chư Tổ » Lịch Sử Chư Vị Hòa Thượng

• Liên hệ • Thống kê

» Theo đường dẫn đến site
» Theo quốc gia
» Theo trình duyệt
» Theo hệ điều hành
» Máy chủ tìm kiếm
» ĐẠI TẠNG KINH VIỆT NAM » TẠNG KINH PALI » Kinh tiểu tụng » Nội dung

02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 6 Thứ bảy - 28/09/2013 20:58

Chuyện Tiền Thân Đức Phật (III) Jàtaka Tác giả: Hòa thượng Thích Minh Châu dịch Việt

Mục lục

• 01. Giới Thiệu

• 0 2. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ

• 03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ

• 04. CHƯƠNG V Phẩm Năm Bài Kệ

• 05. CHƯƠNG VI Phẩm Sáu Bài Kệ

• 06. CHƯƠNG VI Phẩm Ba bài Kệ 7

• 07. CHƯƠNG VI Phẩm Ba bài Kệ 8

• 08. CHƯƠNG VI Phẩm Ba bài Kệ 9

02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 281. Chuyện Trái Xoài Chính Trung (Tiền thân Abkhantara)

Có cây nọ trên cành mang trái.., Chuyện này do bậc Đạo Sư kể tại Kỳ Viên về sự việc Trưởng lão Xá-lợi-phất biếu nước xoài cho Tỷ-kheo-ni Bimbàdevi.

Khi đức Phật khai mở Giáo hội trên thế giới, vị chánh thất của đức Cồ-đàm đang sống tại Vesàli (Tỳ-xá-ly), đã cùng với năm trăm phụ nữ Thích ca xin gia nhập Giáo hội và được thọ Đại giới. Về sau năm trăm Tỷ-kheo-ni này đắc Thánh quả khi nghe Tôn giả Nandaka thuyết pháp.

Bấy giờ trong lúc bậc Đạo Sư trú gần Xá-vệ, mẹ của Tôn giả La-hầu-la tự nghĩ: "Trượng phu ta sống đời Phạm hạnh, đã trở thành bậc Toàn trí, con ta cũng đã là một vị xuất gia và đang sống cùng Ngài. Ta còn phải làm gì trong gia đình nữa? Ta sẽ sống đời sống Phạm hạnh kia, sẽ đi đến Xá-vệ và sẽ sống mãi theo gương đức Phật và con ta".

Vì thế bà đến một ni xá gia nhập giáo hội rồi đến sống trong một tịnh thất ở Xá-vệ cùng với các vị sư trưởng và giáo thọ; bà thường chiêm ngưỡng bậc Đạo Sư và con trai yêu dấu của bà. Sa-di La-hầu-la cũng thường đến thăm mẹ.

Một hôm bà bị đau chứng sình bụng. Khi La-hầu-la đến thăm, bà không thể ra tiếp được; nhưng có người đến báo cho ông hay rằng mẹ ông đang bệnh. Thế rồi ông vào gặp mẹ và hỏi:

- Mẹ phải dùng thứ gì mới khỏi được?

Bà đáp:

- Con ơi, nếu như hồi còn ở nhà thì cơn đau này thường được chữa bằng nước xoài có pha với nước đường; nhưng giờ đây, chúng ta đang sống bằng khất thực thì kiếm đâu ra thứ đó?

Vị Sa-di đáp:

- Con sẽ kiếm thứ ấy cho mẹ.

Và ông ra đi. Bấy giờ sư trưởng của Tôn giả La-hầu-la là Tướng quân Chánh pháp Xá-lợi-phất và giáo thọ của ông là Đại Mục-kiền-liên, chú ông là Trưởng lão Ànanda và thân phụ ông là đức Phật, như vậy ông thật có phước lớn. Tuy thế ông chỉ đến xin cầu cứu Trưởng lão Xá-lợi-phất, sư trưởng của ông. Sau khi thi lễ, ông đứng trước mặt thầy

với vẻ buồn rầu. Trưởng lão hỏi:

- Sao con có vẻ buồn rầu thế La-hầu-la?

- Bạch thầy - ông đáp - mẹ con đang mắc chứng sình bụng.

- Thế người phải dùng thứ gì?

- Có nước xoài ép với đường thì người mới khỏi bệnh.

- Được rồi, ta sẽ có, con chớ lo!

Hôm sau Trưởng lão dẫn La-hầu-la đến Xá-vệ, bảo ông ngồi trong phòng đợi, còn Tôn giả đi vào cung vua. Vua Kosala mời Trưởng giả ngồi. Ngay lúc ấy, người giữ vườn mang vào một giỏ xoài chín ngọt. Vua gọt vỏ, rắc đường, tự tay ép xoài rồi đổ đầy bình bát của Trưởng lão. Trưởng lão trở lại phòng đợi, giao xoài cho vị Sa-di bảo đem về cho mẹ. Vị Tỷ-kheo-ni khỏi bệnh ngay sau khi dùng xoài. Nhà vua cũng phái thị giả đến và bảo:

- Trưởng lão không ngồi đây để dùng nước xoài. Hãy đi xem ngài có cho ai chăng.

Người kia đi theo Trưởng lão, khám phá sự việc rồi trở về trình vua. Nhà vua tự nghĩ: "Nếu bậc Đạo Sư trở về đời thế tục, Ngài sẽ là vị Hoàng đế của cả thiên hạ, Sa-di La-hầu-la sẽ là Hoàng thái tử, Thánh nữ Tỷ-kheo-ni ấy sẽ là hoàng hậu. Tất cả thế giới này đều thuộc quyền các vị ấy. Ta cần phải đến hầu thăm các vị ấy. Các vị đang sống gần đây, không nên để mất thì giờ". Thế là từ hôm ấy, vua vẫn tiếp tục cúng dường nước xoài cho vị Tỷ-kheo-ni.

Các Tỷ-kheo biết được sự việc Trưởng lão biếu nước xoài cho vị Thánh nữ Tỷ-kheo-ni. Và một hôm họ bắt đầu bàn tán trong Chánh pháp đường:

- Này Hiền hữu, tôi nghe rằng Trưởng lão Xá-lợi-phất đã chữa lành bệnh Tỷ-kheo-ni Bimbàdevi bằng nước xoài.

Bậc Đạo Sư bước vào và hỏi:

- Các ông đang nói chuyện gì thế?

Và khi các vị ấy thuật lại, Ngài dạy:

- Này các Tỷ-kheo, đây không phải là lần đầu tiên mẹ của La-hầu-la được Trưởng lão ấy chữa lành bệnh bằng nước xoài đâu; trước kia cũng đã từng xảy ra sự việc như vậy.

Rồi Ngài kể một chuyện đời xưa.

*

Ngày xưa, khi vua Brahmadatta trị vì xứ Ba-la-nại, Bồ-tát sinh ra trong một gia đình Bà-la-môn, sống tại một ngôi làng Kàsi. Lớn lên, ngài được giáo dục ở Takkasilã, rồi thành lập gia đình. Khi cha mẹ mất, ngài sống đời tu hành. Sau đó ngài trú tại một vùng thuộc dãy Hy-mã-lạp Sơn (Tuyết Sơn), tu tập các Thắng trí và Thiền chứng. Một nhóm hiền giả đến tụ tập quanh ngài và ngài trở thành thầy của họ.

Một thời gian lâu sau, ngài xuống núi để kiếm muối, tương. Trên đường đi đây đó, ngài đến Ba-la-nại và trú tại một vườn cây nọ. Đức hạnh sáng ngời của hội chúng hiền giả này đã làm rung động cung điện của Thiên chủ Đế Thích. Đế Thích quán chiếu và thấy được sự việc. Ngài nghĩ: "Ta sẽ làm hại trú xứ của họ, như vậy chỗ ở của họ sẽ bị xáo trộn và họ sẽ chịu nhiều gian khổ nên không thể an định tâm trí. Sau đó, ta mới lại được yên ổn".

Ngài suy nghĩ phải làm thế nào để thực hiện được việc đó và vạch ra một kế hoạch. "Ta sẽ vào phòng chánh hậu vào đúng lúc nửa đêm rồi bay lên không và nói: "Thưa hoàng hậu, nếu lệnh bà ăn một trái xoài chính trung, bà sẽ có một hoàng nam và hoàng nam ấy sẽ là vị hoàng đế trị vì cả thiên hạ". Thế là bà ta sẽ kể lại với vua, vua sẽ sai vào vườn hái xoài. Ta sẽ làm cho tất cả trái biến mất đi. Người ta sẽ trình với vua rằng không còn trái nào cả và khi vua hỏi ai đã ăn hết thì sẽ được trả lời: "Các nhà tu khổ hạnh đã ăn hết".

Đúng nửa đêm, Thiên chủ Đế Thích hiện ra trong phòng của hoàng hậu, để lộ đầu của ngài và nói với hoàng hậu, vừa ngâm hai bài kệ đầu tiên:

Có cây nọ trên cành mang trái

Thật diệu kỳ tên gọi Chính trung

Phu nhân ăn trái vào lòng,

Sinh con ngôi báu nắm tròn thế gian.

Thưa Chánh hậu, bà hoàng trọng đại,

Đấng quân vương sủng ái người thay,

Hãy xin ngài bảo mang xoài

Chính trung trái ấy mà người cần ăn.

Đế Thích đọc cho hoàng hậu nghe hai bài kệ trên rồi bảo là hãy cẩn thận và chớ trì hoãn, phải đích thân đến nói chuyện với nhà vua. Nói xong Đế Thích khích lệ bà rồi quay trở về cung điện của mình.

Hôm sau, hoàng hậu nằm liệt như là đang bệnh và gọi các thị nữ đến dặn dò. Nhà vua đang ngồi trên ngai dưới chiếc lọng trắng và xem khiêu vũ. Không thấy hoàng hậu, vua hỏi một nữ tỳ xem bà ở đâu.

- Hoàng hậu đang bệnh. Cô gái đáp.

Nhà vua đến thăm, ngồi bên cạnh và vỗ lưng bà. Ngài hỏi:

- Hoàng hậu làm sao thế?

- Thưa chẳng sao cả - bà đáp - Có điều thiếp đây đang khao khát một chuyện.

- Hoàng hậu muốn gì? Vua lại hỏi.

- Một trái xoài chính trung, thưa Đại vương.

- Ở đâu có các trái xoài chính trung ấy?

- Thần thiếp không biết trái xoài chính trung là gì, nhưng thần thiếp biết rằng thần thiếp sẽ chết nếu không có được một trái ấy.

- Được rồi, ta sẽ mang cho ái khanh một trái, chớ buồn lo.

Nhà vua khuyên bảo bà như vậy rồi ra đi. Ngài ngủ trên vương sàng và cho đòi các cận thần đến rồi bảo:

- Hoàng hậu đang khao khát một trái xoài chính trung, bây giờ phải làm sao đây?

Có người tâu:

- Một trái xoài chính trung là một cây xoài mọc giữa hai cây khác; hãy hái trái của nó rồi dâng cho hoàng hậu.

Thế là nhà vua sai người làm theo như vậy.

Nhưng Đế Thích dùng quyền lực của mình làm cho tất cả trái cây biến mất như đã bị người ta ăn hết. Những người được phái đi kiếm xoài đã lục xét khắp vườn cây nhưng vẫn không kiếm được một trái xoài nào. Do đó, họ trở về tâu với vua là không còn trái nào cả.

- Ai đã ăn xoài hết thế? Vua hỏi.

- Tâu Đại vương, các nhà tu khổ hạnh đấy!

- Hãy lấy gậy đánh chúng rồi tống cổ chúng ra khỏi vườn cây!

Vua ra lệnh như thế và người ta thi hành theo. Đế Thích được toại nguyện, còn hoàng hậu cứ nằm dài khao khát trái xoài.

Nhà vua không biết phải làm gì. Ngài họp các triều thần và các Bà-la-môn lại rồi hỏi:

- Các khanh có biết một trái xoài Chính trung là gì không?

Các Bà-la-môn thưa:

- Tâu Đại vương, cây xoài Chính trung là vật sở hữu của các vị thần. Nó mọc trong dãy Hy-mã-lạp Sơn, trên Núi Vàng, Chúng thần nghe truyền thuyết như vậy.

- Được rồi, ai có thể đi kiếm nó?

- Người thường không thể đi được, ta phải sai một con vẹt trẻ.

Bấy giờ trong cung có một con Vẹt trẻ và đẹp, to bằng cái đùm xe ngựa của các hoàng tử. Nó mạnh khỏe, khéo léo và nhiều mưu lược. Vua cho gọi con Vẹt đến và bảo nó:

- Này vẹt yêu quí, ta đã ban cho con nhiều thứ: con được ở trong một cái lồng bằng vàng, ăn các hạt ngon ngọt trong một cái đĩa bằng vàng, uống nước đường. Giờ đây, ta muốn con làm cho ta một việc.

- Tâu Đại vương, xin ngài cứ dạy. Con Vẹt nói.

- Này con, hoàng hậu rất thèm một trái xoài Chính trung, cây xoài này mọc trong dãy Hy-mã-lạp Sơn, trên Núi Vàng, đó là nơi của các vị thần, không ai có thể đến đó được. Con phải đến đó và mang trái ấy về đây.

- Tốt lắm, thưa Đại vương, con sẽ làm như thế. Con vẹt đáp.

Nhà vua lấy một cái đĩa bằng vàng, bỏ vào đó thứ hạt ngon ngọt cho nó ăn, rồi cho nó uống nước đường. Ngài xức dầu thơm ở dưới đôi cánh nó bằng một thứ dầu trăm lần tinh luyện, rồi ngài cầm nó bằng cả hai tay, ra đứng trước cửa sổ và thả cho nó bay đi.

Con Vẹt thực hiện nhiệm vụ nhà vua giao, bay mãi trên cao, vượt xa những lối đi của người, cho đến khi nó đến chỗ những con vẹt trú ở vùng đồi đầu tiên của dãy Hy-mã-lạp Sơn.

Nó hỏi những con vẹt ấy:

- Cây xoài Chính trung ở đâu? Hãy chỉ chỗ cho ta đi!

- Chúng tôi không biết - chúng đáp - nhưng bọn vẹt ở dãy đồi thứ hai sẽ biết nó ở đâu.

Con Vẹt nghe xong liền bay đến dãy đồi thứ hai. Và cứ thế, nó bay đến dãy đồi thứ ba, thứ năm, thứ sáu. Tại đây, bọn vẹt cũng nói:

- Chúng tôi không biết nhưng bọn vẹt ở dãy đồi thứ bảy sẽ biết.

Thế là Vẹt tiếp tục bay đến đó và hỏi cây xoài Chính trung mọc ở đâu.

- Ở tại một nơi kia trên Núi Vàng, chúng đáp.

Vẹt nói:

- Hãy dẫn ta đến đó và kiếm cho ta trái cây kia.

- Đó là địa phận của vua Vessavana (Tỳ-sa-môn Thiên vương) không thể đến gần được. Toàn bộ cái cây từ rễ trở lên đều được vây bọc bằng bảy lần lưới sắt, nó còn được canh gác bởi hàng ngàn triệu quỷ thần Kumbhanda (Cưu-bàn-trà), hễ thấy kẻ nào là chúng hại ngay. Chỗ ấy giống như lửa thiêu hủy và lửa địa ngục. Xin chớ đòi hỏi một việc như thế!

- Nếu các bạn không muốn đi với tôi, xin hãy chỉ đường cho tôi, Vẹt nói.

Thế rồi bọn chúng chỉ cho con vẹt phải đi lối nào. Nó cẩn thận nghe theo những lời chỉ dẫn. Ban ngày nó dấu mình, rồi đợi đến đêm khuya khoắt, bọn quỷ đã ngủ, nó mới tiến đến gần cây mà nhẹ nhàng trèo lên. Nhưng... "cách!" lưới sắt rung - bọn quỷ thức dậy nhìn thấy con Vẹt, liền vây lấy nó và la lên: "Trộm!". Rồi chúng bàn nhau phải làm gì với con Vẹt.

Một con quỷ nói:

- Tôi sẽ đè bẹp nó bỏ vào mồm rồi nuốt nó!

Một quỷ khác nói:

- Tôi sẽ đè bẹp nó, nhồi xác nó trong tay rồi làm nó rã ra từng miếng!

Con quỷ thứ ba nói:

- Tôi sẽ cắt nó ra làm hai, sẽ nướng nó trên than rồi ăn nó!

Con Vẹt nghe chúng bàn tính cẩn thận. Nó bình tĩnh nói với bọn chúng:

- Này các bạn quỷ, các bạn là quân hầu của ai?

- Chúng ta thuộc quyền vua Vessavana.

- Này, các bạn có một ông vua làm chủ các bạn và tôi cũng có một ông vua khác làm chủ tôi. Vua xứ Ba-la-nại sai tôi tới đây tìm một trái của cây xoài chính trung. Tôi đã hiến ngay đời mình cho vua tôi và giờ đây, tôi đang làm như thế. Kẻ nào hy sinh đời mình vì cha mẹ hay vì chủ thì lập tức được sinh lên cõi trời. Do đó, tôi sắp thoát xác loài vật để đi đến thế giới của Thiên thần!

Rồi Vẹt đọc bài kệ thứ ba:

Những người dũng cảm quyên mình

Một lòng sốt sắng hy sinh cuộc đời,

Chốn nào họ đạt đến rồi,

Nơi kia chốc lát nữa tôi tới gần.

Con Vẹt thuyết giảng như vậy và đọc bài kệ xong, bọn quỷ lắng nghe và lấy làm vừa lòng. Chúng bảo:

- Này chim Vẹt, bạn được tự do! Hãy an nhiên mà ra khỏi tay chúng ta!

- Xin chớ để cho tôi tay không trở về - Vẹt nói - hãy cho tôi một trái xoài!

- Này Vẹt, bọn quỷ nói - chúng ta không thể lấy ra khỏi cây một trái mà cho bạn được đâu! Tất cả trái trên cây này đều đã được đánh dấu. Nếu thiếu trái nào là chúng ta mất mạng ngay. Hễ Đại vương Vessavana nổi giận lên và chỉ nhìn một cái là một ngàn quỷ sẽ vỡ vụn, vung vãi ra như đậu rang vung tóe trên chảo nóng. Vì thế, chúng ta không thể cho bạn trái nào được. Tuy nhiên, chúng ta chỉ cho bạn một chỗ bạn có thể lấy vài trái.

- Tôi chẳng cần biết ai cho - con Vẹt nói - Nhưng tôi phải có trái ấy. Hãy cho tôi biết tôi có thể kiếm nó ở đâu.

- Tại một trong những con đường mòn khúc khuỷu của Núi Vàng có một nhà tu khổ hạnh tên là Jotirasa, ở trong một chòi lá, canh chừng ngọn lửa thiêng được gọi là Kancanapatti hay Kim Diệp, ông ấy được Đại vương Vessavana ưu ái. Đại vương Vessavana vẫn thường gửi cho ông ta bốn trái cây kia, hãy đi đến đó!

Con Vẹt từ giã rồi đến nhà tu khổ hạnh. Sau khi chào hỏi, nó ngồi xuống một bên. Nhà ẩn dật hỏi:

- Ngươi từ đâu đến?

- Từ cung vua xứ Ba-la-nại.

- Tại sao ngươi đến đây?

- Thưa ngài, hoàng hậu của chúng tôi ao ước một trái xoài chính trung, vì thế mà tôi đến đây. Bọn quỷ đã không cho tôi trái nào nhưng lại bảo tôi đến ngài.

- Ngồi xuống đi nào, ngươi sẽ có một trái.

Vị ẩn sĩ đi lấy bốn trái mà Đại vương Vessavana vẫn thường gởi cho, ăn hết hai trái, cho con Vẹt ăn một trái, sau đó ông treo trái thứ tư vào một sợi dây rồi cột chắc vào cổ con Vẹt và để nó ra đi. Ông nói:

- Nào đi đi!

Con Vẹt bay trở về và dâng trái xoài lên hoàng hậu. Bà ăn xoài, thỏa mãn điều ao ước kia, nhưng từ đó bà vẫn không có con trai.

*

Khi bậc Đạo Sư kể xong Pháp thoại này, Ngài nhận diện Tiền thân:

- Lúc ấy, mẹ của La-hầu-la là hoàng hậu, Ànanda là con Vẹt, Xá-lợi-phất là nhà tu khổ hạnh cho xoài kia, còn nhà tu sống trong vườn cây kia chính là Ta.

-ooOoo- 282. Chuyện Điều Tốt Nhất (Tiền thân Seyya)

Điều tốt nhất các khanh nên biết..,

Chuyện này do bậc Đạo Sư kể tại Kỳ Viên về một quan đại thần của xứ Kosala.

Ông này rất đắc lực cho vua và người ta kể rằng ông làm hết mọi việc cần làm. Vì ông rất đắc lực nên vua rất quý trọng ông. Các quan khác ganh tị, âm mưu hạ nhục và vu cáo ông. Vua nghe lời họ mà không tra xét tội trạng. Dù ông rất đức hạnh và vô tội, vua vẫn cho trói ông lại bằng dây xích và bỏ ông vào ngục. Ông sống cô đơn trong ngục, nhưng nhờ đức hạnh ông vẫn an tâm và nhờ tâm an tịnh, ông hiểu được những điều kiện của sự sống và ông đắc quả Dự Lưu. Ít lâu sau, vua nhận ra ông vô tội nên phá bỏ xiềng xích cho ông và tôn quý ông còn hơn trước kia nữa. Ông muốn được bày tỏ lòng tôn kính trước bậc Đạo Sư nên mang hương hoa đến tịnh xá, đảnh lễ đức Phật rồi kính cẩn ngồi một bên. Bậc Đạo Sư ân cần nói với ông:

- Chúng tôi có nghe ông gặp vận xui.

Ông thưa:

- Bạch Ngài, vâng, nhưng con đã làm cho vận xui ấy trở thành tốt, trong lúc ngồi tù, con đã đắc quả Dự Lưu.

Bậc Đạo Sư bảo:

- Này Hiền hữu, không phải chỉ có ông là người đã đổi xấu thành tốt; những bậc trí giả ngày xưa cũng đã đổi cái xấu thành cái tốt như ông vậy.

Rồi Ngài kể một chuyện đời xưa. *

Ngày xưa khi Brahmadatta là vua xứ Ba-la-nại, Bồ-tát sanh ra là con của chánh hoàng hậu. Ngài lớn lên và được giáo dục tại Takkasilà; khi vua cha mất ngài lên ngôi và giữ đúng mười điều luật của một vị vua; ngài bố thí, hành thiện và chấp trì ngày trai giới.

Một quan đại thần kia đã thông gian trong đám cung phi của vua. Các tôi tớ biết được và kể cho vua nghe, một người nọ đang tiến hành một âm mưu. Nhà vua khám phá ra đúng sự thật của việc ấy rồi gọi ông ta lại:

- Đừng bao giờ để cho ta thấy mặt ngươi nữa.

Vua bảo thế rồi đuổi ông ta đi. Ông quan bỏ đi đến triều đình của một vị vua láng giềng, thế rồi mọi sự việc xảy ra như đã tả ở số 51 Tiền thân Mahàsilava. Ở đây cũng thế, vị vua này ba lần thử ông, tin theo ông và dẫn một đạo quân lớn đến Ba-la-nại để mong xâm chiếm. Được tin ấy, các tướng lãnh của vua Ba-la-nại gần năm trăm vị đã nói với vua:

- Ông vua kia đã đến đây, phá hoại xứ sở để mong chiếm lấy Ba-na-lại. Xin cho chúng thần đi bắt ông ta!

- Ta không muốn giữ vương quốc bằng cách giết hại - vua bảo - Đừng làm gì cả.

Ông vua cướp nước kia bao vây thành phố. Các đại thần lại đến gần vua và nói:

- Tâu Đại vương, xin hãy lưu tâm. Hãy cho phép chúng thần bắt ông ta!

- Không được làm gì cả - vua phán - Hãy mở các cổng thành.

Rồi vua đoan nghiêm ngồi trên bệ, giữa các đại thần của triều đình.

Vua cướp nước vào thành, hạ các người giữ cổng rồi vào cung điện. Nơi đây, ông bắt giữ vua và các triều thần, trói xích lại rồi tống tất cả vào ngục. Vua ngồi trong ngục thương xót kẻ cướp nước kia, nỗi xót xa cùng cực trào dâng trong ngài. Do lòng thương xót kia mà ông vua nọ bỗng cảm thấy giày vò bứt rứt trong thân, cả người như bị thiêu đốt gấp hai lần lửa bỏng. Bị ray rứt xốn xang vì trọng tội, ông ta hỏi các cận thần vì sao như vậy.

Họ trả lời:

- Ngài đã bắt giam một vị vua công chính, do thế mà ngài bị như thế kia.

Ông ta liền đến xin Bồ-tát thứ lỗi, giao trả lại vương quốc. Ông nói:

- Vương quốc của ngài phải là của riêng ngài. Từ nay về sau, xin hãy để các kẻ thù của ngài cho tôi lo liệu.

Rồi ông trừng phạt quan cố vấn xấu xa kia và quay trở về thành phố của mình.

Bồ-tát nghiêm trang ngồi trên bệ cao, trong lễ phục giữa đám triều thần, đọc cho họ nghe hai bài kệ sau:

Điều tốt nhất các khanh nên biết:

Việc tốt hơn hãy quyết lòng làm,

Kẻ kia, ta đối thiện tâm

Nên ta cứu tử được năm trăm người.

Khuyên các khanh, với đời hãy tỏ

Vẻ khoan dung đức độ, hiền hòa,

Cõi trời, vào hết chẳng riêng

Dân Kà-si hỡi, hãy liền nghe ta.

Như vậy, bậc Đại Sĩ ca ngợi đức hạnh về lòng từ bi đối với đại chúng. Sau đó, ngài rời ngai vàng trong kinh thành đồ sộ Ba-la-nại; rộng tới mười hai dặm để đi vào dãy Hy-mã-lạp Sơn và sống đời tu hành.

Bậc Đạo Sư với Trí tuệ Toàn hảo, đọc vần kệ thứ ba:

Ta là Đại đế Ba-la-nại

Vua Kam-sa, có bấy nhiêu lời:

Cung tên ta đã bỏ rời,

Thành người tự thắng, ta thời nên công.

*

Khi bậc Đạo Sư kể xong Pháp thoại này, Ngài nhận diện Tiền thân:

- Bấy giờ, Ànanda là ông vua cướp nước kia, còn vua xứ Ba-la-nại chính là Ta vậy.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 Trang cuối

Tác giả bài viết: HT Thích Minh Châu

Nguồn tin: Viện nghiên cứu Phật học Việt Nam

Tổng số điểm của bài viết là: 0 trong 0 đánh giá 1 2 3 4 5 Click để đánh giá bài viết

Từ khóa: tiền thân , minh châu , mục lục , giới thiệu , tiếp theo , kỳ viên , sự việc , trưởng lão , giáo hội , thế giới , phụ nữ , gia nhập , thuyết pháp , trong lúc , trượng phu , trở thành , xuất gia , gia đình , đời sống , theo gương , vì thế

Xem phản hồi -- Gửi phản hồi

Bạn cần đăng nhập thành viên để sử dụng chức năng này

Những tin mới hơn

03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ 4 (29/09/2013)
03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ 5 (29/09/2013)
03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ 6 (29/09/2013)
03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ 7 (29/09/2013)
03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ 3 (29/09/2013)
03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ 2 (29/09/2013)

02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 8 (28/09/2013)
02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 9 (28/09/2013)
03. CHƯƠNG IV Phẩm Bốn Bài Kệ (29/09/2013)
02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 7 (28/09/2013)
Những tin cũ hơn

02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 5 (28/09/2013)
02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 4 (28/09/2013)
02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 3 (28/09/2013)
02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ 2 (28/09/2013)
02. CHƯƠNG III (tiếp theo) Phẩm Ba Bài Kệ (28/09/2013)
Chuyện Tiền Thân Đức Phật (III) Jàtaka (28/09/2013)
[15] PHẨM KOSYA (28/09/2013)
14] PHẨM SANKAPPA 3 (28/09/2013)
[14] PHẨM SANKAPPA 2 (28/09/2013)
[14] PHẨM SANKAPPA (28/09/2013)
Giới thiệu về Chùa Linh Sơn - Đà Lạt

Tài khoản

Mật khẩu

Quên mật khẩu? Đăng nhập bằng OpenID Google Yahoo Myopenid

Phật Thích Ca Hoa sen Cờ Phật Giáo

Ý nghĩa hoa sen trong Phật Giáo Ý nghĩa hoa sen trong Phật giáo Hỏi: Kính bạch thầy, mỗi khi vào chùa nhìn lên bàn Phật, thấy tượng Phật ngồi trên tòa sen, nhưng thú thật con không hiểu ý nghĩa của hình ảnh hoa sen như thế nào? Mà khi vào chùa nhìn đâu cũng thấy hoa sen cả. Kính mong thầy giải thích cho chúng con hiểu. Con cám...

Địa chỉ : 120 Nguyễn Văn Trỗi, phường 2 Chùa Linh Sơn, Tp Đà Lạt - Lâm Đồng.Điện thoại : 0633836658. Email : phatgiaodalat@yahoo.com

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.